

СЛОВО, НАРОДЖЕНЕ З ЛЮБОВІ...

Придивіться до знімку вгорі. Які молоді, вродливі ці люди! Фотограф зняв їх у шістдесятих роках уже минулого століття. Ось стоять вони, посміхаються. На вигляд звичайні, прості люди, а насправді – володарі найважливішої зброї на землі – слова. Отого тремтливого, теплого, легкого, високого, що хмелить і п'янить, що лікує у стражданні, любові, журбі, що з розмаху може спопелити серце і притушити роздмуханий вогонь. Кому, як не журналістам, найкраще знати ціну слова. Вони мали б народжуватися на небі, але, насправді, земні, як усі...

На нижньому знімку – когорта найпочесніших працівників Млинівської районної газети. У свій час поліграфісти і журналісти були об'єднані одним святом преси, яке припадало на п'ятий день травня. Разом робили одну справу, разом і святкували. І знімки, як правило, були колективні. Зліва направо ви можете бачити Лідію Самолюк, Поліну Засадко, Галину Моренець, Параскеву Василюк, Олександрю Місюру, Надію Шендеру, Кіру Ковалевську. Ці люди усе своє життя працювали на повну силу, до самозабуття. Адже від написаного до газетного слова проходило складний виробничий процес: набір на лінотипі, відлиття у цинк, правка, трьохразова читка і майже до ранку не стихала друкарська машина, народжуючи тиражі нового номера районки. Нинішні ветерани тоді молоді були. Себе не жаліли і ніколи ні на що не нарікали. Час був важкий і відповідальний для всіх, і вони не могли діяти по-іншому. До речі Л.І.Станько більше двох десятків літ редагував часопис. Він був вимогливим керівником, але за колектив у будь-яких районних і обласних кабінетах горю стояв. Молоді, гарячі таланти завжди підтримував, виводив у широкі світи і на світлі дороги життя. Нове, сучасне, просторе приміщення редакції та друкарні, відомче житло працівників – то заслужена гордість талановитої людини і дбайливого керівника.

Млинівська районка – вона через усе життя провідною зіркою світитиме в долях Л.В.Мартінової, Л.А.Матвійчука, О.І.Жогла, Є.П.Цимбалюка, Е.М.Секели. Бо у «Зорі» починалося їх трудове і професійне становлення. Тут ми разом працювали. Редакційні кабінети – свідки виробничих і особистих щасливих та сумних хвилин життя. Хоча дороги згодом багатьох розійшлися, але нас, людей у літах і зрілості, об'єднує світло тієї немеркнучої редакційної «Зорі».

Інший знімок зроблений у квітні 1995 року. Це суто газетярський колектив наступного покоління районки. Ми тут симпатичні, у національних костюмах. Зліва направо: відповідальний секретар Р.І.Станько, шофер Й.І.Кривко, завідувач відділом соціальних проблем Г.М.Руденко, коректор Л.П.Лікан, завідувачий відділом громадсько-політичного життя

Є.П.Цимбалюк, редактор В.М.Худик, завідувачий агропромисловим відділом В.І.Тарасюк, фотокореспондент М.П.Засадко. На цьому пам'ятному знімку ми, зоряни, ще всі разом. На жаль, з нами уже не топчуть ряст М.П.Засадко, Й.І.Кривко.

Журналістські дороги... Скільки разів осіння, зимова, весняна сльота заліплювала вітрове скло редакційного «газика». А машина петляла сільськими вибоїнами, аби журналісти вчасно могли зібрати і подати в номер матеріали про посівну, жнива, надолі, партійну, комсомольську політосвіту, виконання соціалістичних зобов'язань...

Літа минають. Життя змінюється до невпізнання. Тепер – інші дороги, інші підходи. Сьогоднішній редакційний колектив, який очолює Заслужений журналіст України Василь Худик, – це, в основному, молоді люди, а ще – повна комп'ютеризація і цифрова технологія випуску видання. Але у газетних замітках і репортажах незмінною лишається постать людини, добро, справедливості. А це багато значить – робити свою справу совісно. І оперативно. Бо газета має вчасно потрапити до своїх передплатників.

Любов до живого слова 16 літ тому привела у редакційний колектив вчителя філології Віталія Тарасюка. Інколи здається, що Віталій Іванович живе в особливому світі, де розкошує лише слово, яке так часто зживається у небайдужий рядок про долю селянина, медика, педагога, про прозу нашого життя. Багато разів він відзначався Почесними Грамотами обласної ради, обласної організації Національної Спілки Журналістів України як лауреат творчих конкурсів та кращій журналіст Рівненщини. У пристрасній і поетичній душі вчителя-журналіста народилася збірка гумору «Оглядниці», а також інші, які чекають виходу у світ.

Закономірною, неминучою стала зустріч зі словом і для вчителя-філолога Ольги Райко. Газетярська справа – то тепер її доля. І до людей Ольга Борисівна йде з відкритим серцем і щирою душею, бажаючи зробити цей світ по-жіночому затишним, теплим, щасливим.

Редакційний колектив – то не лише творчі працівники. Аби газета вчасно побачила світ, велика відповідальність лежить і на завідувачу комп'ютерним цехом Сергієві Гусару, оператору комп'ютерного набору Миколі Момоту, друкарю Миколі Поченовичу, коректору Вікторії Кісільчук, а також бухгалтеру Зої Гусар, котра знає усю редакційну арифметику і статистику. Усі вони причетні до творення сучасного літопису історії краю. Це відповідально, почесно, авторитетно. Але ніхто, окрім них, не знає, як часто відчай охоплює душу, коли твоє слово натикається на холодну стіну байдужості, непорозуміння, егоїзму. Зароджується зневіра, бо нелегко доводиться працювати, коли немає соціального захисту. Під дію нового Закону України «Про упорядкування структури та умов оплати праці працівників апарату органів виконавчої влади, органів прокуратури, суддів та інших органів» підпадають і творчі працівники. Але як підняти заробітну плату, коли бракує коштів? Місцеві засоби масової інформації завжди дотували. І нині журналісти району сподіваються, що влада не залишить їх наодинці зі своїми, як редакційними, так і життєвими проблемами.

До слова скажу, що за останні п'ять літ на студію місцевого радіомовлення звернув увагу лише Григорій Миколайович Шумейко, котрий нині очолює районну державну адміністрацію. Це завдяки його підтримці і начальника районного фінансового управління Володимире Васильовича Чугая редакция радіомовлення оновила комп'ютером, що дає можливість переходу на сучасне цифрове монтування і транслявання передач.

Свята і будні. Радість і зневіра. Це – життєві перипетії журналістів. Але минає час і ми знову радіємо новому слову, рядку, що народжується з любові до людей. У цьому усе наше щастя і увесь зміст життя...

Галина РУДЕНКО.